

ството на хубавото е по широко; то се прилага на всичко, и се намира въ страната на неопредѣленитѣ чувства, освѣнъ ако се примѣси съ религиозното чувство. Любовта къмъ отечеството е тоже чувство отъ същото естество. На какво се основава тя? На една земя която ние никога не сме видѣли, която въображението ни не може да обгърне съ единъ погледъ и която е обиколена съ подвижни и своеволни граници. На какво се още ти основава? На единъ языкъ който се раздробява на едно безбройно число нарѣчия. На какво друго още? На едно име. Ние обичаме нѣкакъ неопредѣлено, безъ да знаемъ защо, всички ония които носѣтъ това име, които живѣятъ въ тази земя, които говорѣтъ този языкъ; тѣхната история ни интересува повече отъ всичкитѣ други истории; тѣхното бѣдѣще е нашето бѣдѣще; ние сподѣляме тѣхнитѣ надѣжди и тѣхнитѣ скръби, макаръ и да не на прямо закачатъ: така ние страдаме съ една войска изложена въ неприятелската земя на умората, болѣстята и огънитъ. Ето едно чувство съ неизвѣстна цѣль, едно неопредѣлено чувство. Има друго чувство още по широко: то е чувството което привързва челоуѣцитѣ едни къмъ други, безъ разлика на отечество и време; то е по неопредѣлено чувство отъ прѣдидущето, но не е по малко истинско отъ другото. То спи въ тишината на обикновенний животъ; но ако една виѣзанна катастрофа удари въ нѣкой край на земната поврхность една частъ отъ челоуѣческото плѣме, сърдцето ни се стиска за погинѣлитѣ люде. Това е толкова истина щото ние страдаме и за ония на които бихме